

at Flertallet ikke ved en mundtlig Samtale med Ministeren har villet faae Sagen udviffet til Noget, hvorom man ikke vidste, hvad det vilde blive. Det erede Medlem kom imidlertid til en ganske besynderlig Udtalelse, idet han sagde, at, naar man nu endelig var „saa fortræffelig bange“ for en mundtlig Konference med Ministeren osv. . . . Saa det erede Medlem troede, at det var af Banghed, at vi ikke turde møde Ministeren? Jeg synes ellers, at det erede Medlem er mest tilbøielig til at beskylde os for for stor Driftighed. Ellers pleier Anten imod os at være den, at vi ere for driftige, men nu mener det erede Medlem pludselig, at vi ere saa bange, at vi fryde i et Musehul, naar Ministeren kommer. Nei, det gjøre vi ikke, og det veed det erede Medlem ogsaa meget godt, naar han kommer til at tænke sig lidt om. Den erede Minister er overfor Udvalget slet ikke Andet end et almindeligt Menneſte, der staaer til Ansvar for sine Handlinger ligesom vi Andre, og vi Andre ere berettigede til overfor ham at forlange Regnskab for disse Handlinger; men vi staa ikke i noget Underdanigheds- eller Lydighedsforhold til ham, saa lidt som han til os. Vi have baade talt med Ministeren, før han blev Minister, og vi ville maaste komme til at tale Mere med ham nu, da han er Minister, men i vort Forhold til ham skal der ikke vise sig nogen Banghed. Det erede Medlem kan i saa Henseende være ganske rolig; Banghed overfor Ministeren skal han ikke længe faae Grund til at beskylde os for. Men saa kom det erede Medlem til at berøre Noget, som han syntes saa glad ved at dvæle ved. Det erede Medlem sagde nemlig, at han ikke vidste, om Hovedopgaven var at være ubehagelig overfor Ministeren eller at være behagelig overfor Socialisterne. Det erede Medlem maa ikke have hørt, hvad jeg i saa Henseende yttrede overfor Ministeren i forrige Møde. Vi have ikke paa nogen Maade tænkt paa at være ubehagelige overfor Ministeren eller behagelige overfor de paagjældende Personer, Socialisterne eller andre Egnende; jeg maa tilstaa, at vi heller ikke have tænkt paa at være behagelige overfor Ministeren eller ubehagelige overfor de Andre. Vi have tænkt at holde os til Sagen, saaledes som den har foreligget, og Behagelighed eller Ubegagelighed overfor den Eine eller overfor den Anden er det Uret at sige, at der ligger i vor Optraaden. Der er slet ikke Tale om Behagelighed eller Ubegagelighed, her er kun Tale om Anke over Bred paa en Grundlovsparagraf. Den erede Minister staaer her ikke anderledes end Landets øvrige Borgere og vi skulle Alle have Respekt for Grundloven (Hør, Hør!) Sa, hør; det er netop Noget, jeg vil bede de erede Medlemmer om at høre og saa ikke tale om Behagelighed eller Ubegagelighed, og om, at man skulde vige tilbage fra at være ubehagelig imod Ministeren. (Hør!) Sa, lad saa Mange, som ville, ledes af det Motiv at være behagelig overfor Ministeren; Udvalgets Flertal

ledes ikke af dette Motiv. Det erede Medlem talte om, at det, der er fremkommet fra Udvalget, var en Overraskelse for Ministeren. Dette er dog ganske mærkærdigt, da den foreløbige Betænkning har foreligget omdelt i mange Dage — jeg huster ikke, hvor mange — og Ministeren har kjendt den i al den Tid, der kan saaledes ikke være ham nogen Overraskelse. Vi have jo nu overhovedet her liggende den erede Ministers Udtalelse i forrige Møde, iforgaars, og der kunde være overordentlig Meget endnu at bemærke derom, men jeg skal ikke, i alt Fald for Diebliffet, anvende længere Tid end nødvendigt derpaa. Jeg skal blot holde mig til det, der her foreligger fra det erede Medlem. Det erede Medlem mente, at det var ganske rigtigt at holde Realiteten udenfor Forhandlingen. Sa, dette har vi sagt hele Tiden, og naar det erede Medlem mente, at jeg i forrige Møde var streift ind paa Realiteten, skulde han Sandheden ogsaa at sige — hvis han huffede, hvad der er passeret — at det kun var et simpelt Svar til den erede Justitsminister, der først kom ind paa Realiteten. Da jeg fik Ordet, sagde jeg itax, at jeg fra min Side ikke vilde ind paa Realiteten, fordi den ikke forelaa, men at jeg dog maatte gjøre det som Selvsforvar. Da det erede Medlem er saa retfærdig til alle Sider, burde han ogsaa overfor mig vise den Retfærdighed at erkjende, at det er den erede Minister, som har ledet os ind paa Realiteten. Men uagtet det erede Medlem altsaa sagde, at Realiteten var Noget, der ikke hørte herhen, kom han dog med en lang Udsvilning og en Række Betragtninger over Spørgsmaalet, som han igjen sluttede med at sige ikke hørte herhen. Men hvad skulde saa den lange Udsvilning til? Det er overhovedet mærkærdigt, at Mange indlede, hvad de ville sige, med den Bemærkning, at det ikke hører herhen, og saa dog komme med lange Udsvilninger, fordi de tænke, at, da Andre ikke som de ville blande det Uvedkommende ind i Forhandlingen, komme deres Bemærkninger derom til at staa uden Modsigelse. Men, som sagt, naar man begynder, og naar man ender med at sige: det hører ikke herhen, saa ser jeg ikke, hvad de lange Udsvilninger skulle til her. Da jeg nu ikke den anden Gang vil lade mig forlede til at komme ind paa Realiteten, skal jeg blot protestere imod den fremsatte Betragtning og sige: her er slet ikke Tale om, at Nogen mener, at en Baretægtsarrestant skulde have Ret til at lade trykke, hvad han vilde — det var dette Udtryk, det erede Medlem brugte — derom er der slet ikke Tale. Det er at blande Noget ind i Forhandlingen, hvorom slet Ingen har talt; der er Ingen, der har sagt, at det skulde være tilladeligt, at en Arrestant lader trykke, hvad han vil. — Saa kom det erede Medlem endelig med disse delige Ord om Lynslag og Lørdensfald. Det er ikke fra den Side, hvortil Flertallet hører, at